

כהונה?

אי הטאת ואשם נלמדים ממנחה, הרי **בהדיא** כתיב בהו "כל זכר בכהנים יאכלנו", ואינם צריכים ללמוד ממנחה.

ואי זבחי שלמי צבור נלמדים ממנחה, שכבשי עצרת נאכלים לזכרי כהונה, הרי מריבויה דקרא אתי שכתוב "בקדש הקדשים תאכלנו, כל זכר יאכל אותו".

ואף על גב שזבחי שלמי צבור לא כתוב שם, אך מהייתור הזה לימד על שלמי צבור שאינם נאכלים אלא לזכרי כהונה.

ומשינין: תנאי היא, יש מחלוקת תנאים מנין למדים על זבחי שלמי צבור שנאכלים לזכרי כהונה.

א-צא **איכא דנפקא ליה מהבא**, מהריבוי בפסוק בקדש הקדשים תאכלנו, ואיכא דנפקא ליה מהבא, מזה שהוקשו כל הקרבנות למנחה.

והוקשו כל הקרבנות לחטאת, ללמד מה חטאת מקדשת בבלוע להיות כמוה אף כל הקרבנות מקדשת בבלוע שאם בלע קרבן קל מן החמור מתקדש להאכל כמוהו, ואם קרבן כשר בלע מן הפסול נהיה פסול כמוהו.

והוקשו כל הקרבנות לאשם, ללמד מה אשם אין שפיר ושליא קדוש בו, שלעולם לא ימצא באשם שפיר ושליא לפי שכל האשמות זכרים הם. אף כל הקרבנות הבאים נקבות אין שפיר ושליא קדוש בו, ואין חלב ושתי כליות של שליל שבמיעיהם קרבים.

ומפרשינן: קסבר ולדות קדשים, בהווייתן הן קדושים. רק כשנולדים הן קדושים ולא במעי אמם. ודנים אפשר, שאר קרבנות נקבות, מאי אפשר, מאשם זכר.

והוקשו כל הקרבנות למילואים, ללמד, מה מילואים מותריהם, בשר שנתר מהם, בשריפה, ואין בעלי חיים במותריהן, שהרי קרבנות צבור היו ולא הופרשו שנים לאחריות וגם לא אבד אחד מהם והפריש אחר תחתיו ונמצא הראשון. אף כל הקדשים, מותריהם שנתרו לאחר זמן האכילה בשריפה, ואין בעלי חיים במותריהן. שאם היו בעלי חיים במותריהם, כגון יחיד שהפריש שני קרבנות⁽⁷⁸⁾ לאחריות חובתו, שאם יאבד האחד יתכפר בשני, או אם הפריש קרבן ואבד, והפריש אחר תחתיו, ונמצא הראשון, והקריב את אחד מהם והשני נותר, אין נותר זה בשריפה כדין נותר של מילואים.

והוקשו כל הקרבנות לשלמים, ללמד מה

והגר"ח פירש באופן אחר שדעת הרמב"ם שהשוחט חטאת ומצא בה בן ה' חדשים חי הרי הוא נאכל ליום ולילה כחטאת. ופירש שעל וולד זה נאמר כאן הלימוד שאם נותר אחרי זמן אכילתו [שהוא יום ולילה] אין דינו בשריפה כי אין בבעלי חיים דין נותר.

78. בקרן אורה הקשה מדוע צריך על זה לימוד הרי אפשר ללמוד זאת מהלכה למשה מסיני שכל שבחטאת מתה באשם רועה. ואחת מחטאות המתות זה חטאת שנתכפרו בעליה ומבואר שאין דינה בשריפה אלא מתה ובאשם תרעה עד שתסתאב ואינה נשרפת.

שלמים מפגלין את הנסכים, (79) אם חישוב על השלמים מתפגלים הנסכים, ומתפגלין השלמים עצמם. (80)

במתניתא תנא משמיה דרבי עקיבא, הוקשו כל הקדשים למנחה ללמד, מה מנחה מתקדשת בבלוע להיות כמוה, אף כל הקרבנות מתקדשת בבלוע להיות כמוה להאכל כדין החומר שבהם.

ומפרשינן: ואיצטריך למכתב מנחה ואיצטריך למכתב הטאת, שבשניהם צריך פסוק שהחתיכה הבלועה ממנה מתקדשת להיות כמוה.

דאי אשמעינן מנחה בלבד, הייתי אומר דאידי דרכיבא משום שהיא סולת היא נבלעת כיון שהיא רכה ודבר רך נבלע בקלות. אבל הטאת שאינה רכה אימא לא מקדשת בבלוע.

ואי אשמעינן הטאת בלבד, הייתי אומר משום דקריר כיון שהבשר הוא עבה ושמן נכנס השומן ונבלע בתוכו עמוק. אבל מנחה שאיננה עבה, אימא לא מתקדשת בבלוע. לכן צריכא לכתוב בשניהם שמתקדשת בבלוע.

והוקשו כל הקרבנות לטאת, ללמד, מה טאת אינה באה אלא מן החולין, וביום, ובידו הימנית, אף כל הקרבנות אינה באה

אלא מן החולין, ולא ממעשר שני, וביום, שאין שוחטים את הזבחים ואין זורקים את דמם אלא ביום, וכן שאר העבודות נעשות רק ביום כגון הקטרה, קבלה, הזיה, קמיצה, ומליקה. ובידו הימנית, שאין עבודה אלא בימין.

והוינן בה: וטאת עצמה, מנלן שאינה באה אלא מן החולין?

ומפרשינן: אמר רב חסדא: אמר קרא לגבי פר חטאת של יוה"כ והקריב אהרן את פר החטאת אשר לו ודורשים משלו ולא משל צבור מתרומת הלשכה ולא משל מעשר.

ופרכינן: ביום מביום צוותו נפקא? ולמה לו — ללמוד מחטאת שהרי בכל הקרבנות כתוב ביום צוותו להקריב שמשמע ביום ולא כלילה?

ומתריצינן: כדי נסבה! אכן אפשר ללמוד מביום צוותו, ומה שכתוב שלמדים מחטאת שאינה באה אלא ביום [נכתוב "כי ביום הזה יכפר עליכם"] נאמר שלא לצורך, אגב שאר הדברים שלמדים מחטאת.

ופרכינן: למה לו ללמוד מחטאת שהעבודה נעשית בידו הימנית? הרי מדרבה בר בר חנה נפקא!

דאמר רבה בר בר חנה אמר ריש לקיש: כל

תודה שמתפגלים עם התורה וכן הלחם של איל נזיר שמתפגל אתו.

80. ובפרק שני פרש"י שהדם מפגל את הבשר ואת האימורים, והבשר והאימורים מתפגלים וכן פירשו תוס' כאן.

79. כך פירש"י שהנסכים מתפגלים. וזה שלא כדעת רבנן לעיל במשנה [מג א] שנסכים לעולם אינם מתפגלים אלא כדעת רבי מאיר שנסכים הבאים עם הזבח מתפגלים. ובשטמ"ק כאן תיקן שהכוונה על כבשי עצרת שאם פיגל בהם גם הלחם הבא אתם מתפגל. ומזה למדים ללחמי